

Skoven, at han ikke kan see den for lutter Træer; og saaledes gaaer det ham maaskee ogsaa, at han er kommen saa nær til Nødvendighederne, at han ikke kan see dem for lutter Nødvendigheder (Hør!). Den ærede Rigsdagsmand havde jo vistnok en god Grund, hvorfor han begyndte sin Rignelse fra Nøden og ikke fra Ønen, eller hvorfor han ikke fuldførte Rignelsen; thi, naar Solen havde naaet sit Culminationspunkt og skulde til at fortsætte sin Bane ned til Vesten, saa er jeg ganske vis paa, at, om den havde været over den ærede Rigsdagsmand selv, saa vilde han have seet sin egen Skygge blive større og større, jo længere Solen gik nedad mod Vesten. I samme Grad mener jeg ogsaa, at Nødvendighederne kunde tiltage og ogsaa blive større og større for ham, jo mere han tænker over dem. Jeg vilde kun ønske, at det ikke maa blive for seent hverken for ham eller for os; jeg vil ønske, at den politiske Sol ikke maa gaae ned over vort Fædreland og sprede saa stor en Skygge, at det blev mørkt i gamle Danmark (Hør!).

Men hvad vilde vel Følgen blive, dersom vi ikke gav vort Samtykke til det kongelige Budskab; det har der en anden æret geistlig Taler fra Landstinget, saavidt jeg mindes fra Sorokanten (Kierregaard), saa meget smukt givet Svar paa; han har sagt, vi drage kun derved en 2 Maaneders Berel paa os. Nu er jeg rigtignok ikke af dem, der holde meget af at drage Berel paa Nogen, og jeg tvivler endogsaa meget om, at, dersom vi ikke kunne indløse den bedre end paa den Maade, den ærede Rigsdagsmand anviste, saa vilde vi kun faae den meget daarligt løst. Han sagde nemlig, at ved Ekternsørde drog vi en Berel paa os, som vi indløste ved Fredericia. Hvad var det da for en Berel, vi drog paa os maa jeg spørge; det var Slesvigs Befrielse, men det naaede vi ikke ved Fredericia, vi naaede det end ikke ved Østved, vi befriede endda ikke Slesvig. Men naar indløste vi da Berelen? Vi indløste den først, da det nuværende Ministerium havde Mod til at træde frem med sit Program af 28de Januar (Hør! Hør! Hysen). Ja mine Herrer! de kunne raabe Hør! og hysse saa meget, de ville, men de kunne dermed ikke borthysse den historiske Sandhed,

som ligger heri (Hør!). Skulde vi nu drage en saadan 2 Maaneders Berel paa os igjen, eller maaskee en flere Maaneders Berel paa os? Vi have seet i 1848, da kom der et Ministerium til Røret; i dets Midte var ogsaa den ærede Folkethingsmand for Helsingør (Glausen) tilstede, og det Ministerium, som dengang kom til Røret, var udgaaet fra Folket selv, og det var et Ministerium, vi dengang Alle troede at kunne have, og jeg troer ogsaa, vi havde Tillid til; vi troede, at det var et Ministerium, der kunde gennemføre det Hver, det derved havde paataget sig; men, da vi troede det nærmest ved at fuldføre det, som dengang var Alles Ønske og Maal, hvad saa? saa smuttede den ene Minister bort for os efter den anden ligesom en Al, man holder i sin Haand, og efterlod kun det slibrige Spor af den Bet, det havde be- traadt (Hør!); nu, da vi have faaet et Ministerium, der staaer paa fast Fod, (Bewægelse i Salen, Formanden ringer), og have faaet et Ministerium, som visstelig veed, hvad det vil, og ogsaa alvorligt vil, hvad det kan til Fædrelandets Gavn og Bedste, et Ministerium, som har sagt, at Antagelsen af det Kongelige Budskab er nødvendig, forsaavidt det ellers ikke har en Grundvold, hvorpaa det kan fuldføre Heelstatsbygningen, som det har forpligtet sig til og sagt, at det vilde og kunde gennemføre, nu skal man altsaa atter forsøge at drage en Berel paa sig; jeg troer dog, at det ikke vilde være rigtigt at gjøre dette Forsøg, saa længe man ikke fra den Side, som har Saa meget mod Budskabet eller imod Ophævelsen af Kongelovens Arvefølge, har hørt Nogen af dem driste sig til at træde frem og sige: „Vi kjende en flkkrere, bedre og anden Bet, vi kunne fuldføre det paa en bedre Maade end det nærværende Ministerium (Hør! Hør!)“. Naar man har sagt, at det nærværende Ministerium ikke har sin Rod i Folket, — vi ville tænke os, at Ministeriet gik af, — saa vil jeg dog antage, at der vilde være to Medlemmer af Ministeriet, som ikke gik af som en Følge af en Rigsdagsbeslutning, nemlig de to Ministre for Hæretugdommerne, og jeg vil da ogsaa antage, at de fleste af de Herrer ville være enige med mig i, at disse to Ministre vilde faae en væ-